

ЗАСНОВАНА 21 КВІТНЯ 1927 РОКУ ВИХОДИТЬ ЩОТИЖНЯ

КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІК

ГАЗЕТА НАЦІОНАЛЬНОГО ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ УКРАЇНИ «КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ»

Безкоштовно

23 грудня 2010 року

№41(2934)

Шановні друзі!

У переддень новорічного свята хочу побажати вам міцного здоров'я, щастя, більше радісних днів та успіхів у всіх ваших починаннях!

Рік 2010 був для нашого колективу напруженим, доволі складним, проте успішним. Успішним насамперед тому, що результатом нашої роботи стало визнання незалежними агентствами найвищого рейтингу нашого університету за багатьма показниками. До речі, найвищий рейтинг наш університет має вже багато років поспіль як найкращий технічний університет України. Нам і надалі потрібно втримати цю висоту і досягти ще більших результатів.

Шановні друзі! Нам є чим пишатися, проте ми повинні активно працювати в ринкових умовах, активно впроваджувати в життя найновіші науково-технічні досягнення, втілювати в навчальний процес новітні методики викладання, залучати до роботи в НТУУ «КПІ» професорів з найвідоміших університетів світу, долучати наших студентів до роботи або стажування в найвідоміших компаніях тощо.

Активніше має запрацювати науковий парк «Київська політехніка». Розробки наших фахівців, які відповідають вимогам світових стандартів, необхідно швидко, залучаючи інвесторів, впроваджувати в життя.

Нині Європа відкриває свої кордони для талановитих фахівців, для молоді. Це приємний факт. Та не треба забувати, що ми готуємо фахівців передусім для нашої держави, для нашого народу. Випускник НТУУ «КПІ» – це перш за все – патріот, і це не потрібно забувати.

Шановні політехніки! Перед нами стоять нові цілі і нові завдання. Хочу висловити впевненість, що з ми ними справимся.

Ще раз хочу вас привітати з Новим 2011 роком та Різдвом Христовим!

Щастя вам у Новому році!

М.З.Згуровський, ректор

Вшанування молодих науковців

Переможців конкурсу на кращу наукову роботу «Зробимо Україну енергоощадною», що його провів Інститут стратегічних оцінок, вітали 14 грудня в залі засідань Вченої ради НТУУ «КПІ». Дипломи вручали Президент України (1994-2005 рр.) Л.Д.Кучма та ректор НТУУ «КПІ» М.З.Згуровський.

Вітаючи присутніх, М.З.Згуровський наголосив, що зустріч з молодими дослідниками відбувається в стінах університету зовсім не випадково, адже саме в КПІ зародилися відомі наукові школи в галузі енергетики, представники яких успішно працювали на теренах Союзу, згадав він і колишнього ректора

А.Савченко

Г.І.Денисенка, який володів даром передбачення і ще 40 років тому відкрив кафедру енергозбереження та дослідницький полігон. Л.Д.Кучма поділився роздумами про сьогодення України. Він зауважив, що нині тема енергетики – не лише економічна категорія, а ще й соціальна, і політична. Україну у спадок дісталась енергозатратна промисловість, яка потребує модернізації й оновлення. Сьогодні країна на 2/3 залежить від імпорту енергоносіїв, при цьому володіє достатньою базою для впровадження відновлюваних джерел енергії. Потрібно лише зацікавити бізнес вкладати кошти в розвиток. А наукові розробки, варті уваги, у нас є. Прикладом тому – роботи, подані на конкурс.

Це вже другий конкурс для молодих науковців, проведений Президентським фондом Леоніда Кучми «Україна». Перший стосувався шляхів виходу з економічної кризи та зібрав 134 учасники. На нинішній було подано 171 наукову роботу від 190 учасників,

що представляли понад 50 університетів – практично всі вищі навчальні заклади України, де є енергетичні кафедри.

Для написання рефератів було запропоновано п'ять конкретних тем, що стосувалися проблем енергоощадності, починаючи від домогосподарств, підприємств, регіонів, галузей – до економіки країни в цілому. Вік учасників – переважно 22-25 років; приблизно порівну хлопців і дівчат, серед них переважно магістранти і бакалаври, аспірантів – менше; найбільше учасників представляло НТУУ «КПІ» – аж 58, за ним по активності йде Полтавська державна аграрна академія (ПДАА) та Дніпропетровський національний університет (ДНУ). За підсумками конкурсу преміями було нагороджено 32 наукові роботи (37 учасників). Більшість досліджень містили конкретні практичні рекомендації, розрахунки енергоощадних виробництв тощо. По одному переможцю в кожній номінації презентували свої роботи присутнім: про енергоосвіту населення (ПДАА); технологію отримання біогазу для опалення фермерських господарств (ДНУ); модернізацію систем енергоспоживання міст (НТУУ «КПІ»); енергозберігаючі технології фарфорових виробництв (НТУУ «ХПШ»); податкове стимулювання ошадного використання паливно-енергетичних ресурсів.

Першу премію в конкурсі і найбільше оплесків присутніх отримала аспірантка ІЕЕ нашого університету Анастасія Савченко. Презентоване нею дослідження «Варіанти модернізації систем енергоспоживання міст на базі розосередженої генерації» є частиною роботи над кандидатською (науковий керівник проф. А.В.Праховник). З позицій енергетики сталого розвитку регіонів України в роботі розглянуто конкретний житловий район м. Луцька та надано рекомендації щодо поєднання централізованої й децентралізованої систем енергозабезпечення міста. Результати дослідження також доповідались на міжнародних конференціях, захищені патентом Ук-

Виступає Л.Д.Кучма

раїни. Серед нагороджених – представники НТУУ «КПІ»: Олена Шевченко – аспірантка ІЕЕ (друга премія); Павло Гонтар – студент ІЕЕ (третя премія). Заохочувальні премії: Олександр Степанець – аспірант ТЕФ; Катерина Мацагор – студентка ТЕФ; Вікторія Лисак – аспірантка ФЕА; Роман Пудов – магістрант ТЕФ; Світлана Ставська – аспірантка ФММ. Після процедури нагородження А.Савченко від імені студентів НТУУ «КПІ» звернулася до Л.Д.Кучми зі словами вдячності «за надану можливість мотивувати себе до досліджень, що стосуються пріоритетних напрямів розвитку держави».

Не лише Леонід Данилович роздавав нагороди. Йому також було вручено пам'ятну медаль з нагоди 100-річчя Г.Лозино-Лозинського, адже Л.Д.Кучма мав безпосереднє відношення до створення комплексу «Буран». За дорученням КБ «Енергія» нагороду вручив проф. В.Г.Сліпченко – розробник програмного забезпечення для цього комплексу.

На завершення зустрічі силами художніх самодіяльних колективів університету було дано невеличкий концерт. Глядачі тепло приймали виступ Народної капели бандуристів та солістів.

Н.Вдовенко

Відновлення співробітництва з Сирією

8 грудня 2010 року відбулася зустріч ректора НТУУ «КПІ» М.Згуровського з Повноважним Міністром, Головою місії Посольства Сирійської Арабської Республіки в Україні п. Гайсамом Маш-

феджою. У зустрічі взяли участь: проректор з міжнародних зв'язків С.Сидоренко, керівник Управління міжнародних зв'язків Б.Циганок, генеральний дирек-

тор наукового парку «Київська політехніка» В.Камеєв, заступник декана по роботі з іноземними студентами В.Прохоров.

Ректор М.Згуровський відмітив, що НТУУ «КПІ» зробив свій скромний внесок у розвиток Сирійської Арабської Республіки. Між НТУУ «КПІ» та Університетом Аль-Баас підписано угоду про наукове та навчальне співробітництво. Починаючи з 1968 року НТУУ «КПІ» підготував 93 висококваліфікованих спеціаліста для республіки.

Було обговорено пропозиції, висунуті Посольством Сирії в Україні щодо поновлення відносин між НТУУ «КПІ» та освітянською, науковою та інноваційною сферами Сирійської Арабської Республіки і підписання Угоди про співпрацю між НТУУ «КПІ» та одним з найбільших ВНЗ Сирії.

Сторони висловили задоволення від зустрічі та плідного обговорення питань співробітництва.

За інф. департаменту міжнародного співробітництва

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

- 1** Молодь вирішує проблеми енергоощадності
- 2** Міжнародна співпраця
- 3** Науковець і винахідник О.Є.Колосов
- 4** Іменні стипендіати ХТФ
- 5** Брати Касяненки: політ крізь морок часу
- 6** А.В.Праховнику – 70!
- 7** У рідному селі Г.С.Писаренка
- 8** Новорічні прикраси
- 9** До 80-річчя В.Д.Чубинського
- 10** Зустріч з силачами
- 11** Увага, конкурс!

Науковець і винахідник

Цьогорічна осінь виявилася вельми врожайною для к.т.н., старшого наукового співробітника кафедри хімічного, полімерного та силікатного машинобудування ІХФ, патентного повіреного України, заслуженого винахідника НТУУ «КПІ» Олександра Євгеновича Колосова.

О.С.Колосов

У вересні з нагоди Дня винахідника і раціоналізатора за сприяння розвитку винахідництва і раціоналізації в Україні, багаторічну сумлінну працю, високий професіоналізм та активну творчу діяльність О.Є.Колосов був нагороджений Грамотою Державного департаменту інтелектуальної власності з врученням іменного нагрудного знака «Автор» (за №101).

На початку листопада знаковою віхою в науковій творчості Олександра Євгеновича став захист докторської дисертації на тему «Обґрунтування процесів та обладнання для одержання виробів з композицій епоксиполімерів ультразвуковою модифікацією» за спеціальністю 05.17.08 – процеси та обладнання хімічної технології (науковий консультант – д.т.н., проф. І.М.Федоткін).

Також у листопаді за вагомі особисті заслуги перед Українською державою в науково-технічній і військовій сферах, високі трудові досягнення і професійну майстерність О.Є.Колосова було нагороджено почесною відзнакою Міністерства оборони України «Знак Пошани» (за №1331).

А наприкінці осені О.Є.Колосов був нагороджений Грамотою Міністерства оборони України як один із співавторів блоку з 8 патентів України на винаходи і корисні моделі під загальною назвою «Інноваційний волокнистий активований вуглецевий матеріал марки «БОРИСФЕН», що отримав перше місце у Всеармійському конкурсі «Кращий винахід року-2010» в номінації «Утилізація надлишкових озброєнь, військової техніки, боеприпасів та ракет».

Та Олександр Євгенович не зупиняється на досягнутому. Серед його наукових планів – доведення до логічного завершення результатів, отриманих під час роботи над докторською дисертацією, зокрема пошук шляхів і форм наукової співпраці між університетом та потенційними замовниками для впровадження результатів досліджень. Не менш важливим є передача набутих знань і досвіду винахідництва та основ патентознавства студентам у рамках викладацької діяльності. Тож побажiamo О.Є.Колосову подальших творчих успіхів у науково-педагогічній діяльності та приєднання в недалекому майбутньому до славетної когорти науковців – заслужених винахідників України.

Ю.М.Кузнєцов, засл. винахідник УРСР, д.т.н., проф.

Настя Мішура

Це тепер шестикурсниця кафедри органічної хімії **Настя Мішура** впевнена, що знайшла в КПІ справу свого життя. А школяркою, навчаючись у класі з поглибленим викладанням фізики та математики, довго вагалася – чому надати перевагу. Завжди спортивна і підтягнута, Настя була гордістю школи – по-перше, кандидат в майстри спорту з бігу, бронзова призерка відкритого чемпіонату України з бігу на 10 км. По-друге, незмінний призер районних олімпіад з географії, біології, хімії. Тож вибір ВНЗ став наче відправною точкою, від якої життя студентки покотилося рейками пізнання нового та наукового пошуку про незвідане... в царині хімії.

На сьогодні магістрантка успішно досліджує каркасні сполуки та їх похідні, має публікації за цією темою, нещодавно представляла результати своєї роботи на XXII Всеукраїнській конференції з органічної хімії. За успіхи в навчанні та науковій роботі А.Мішуру удостоєно стипендії імені М.І.Коновалова.

Дівчина вважає, що це дуже почесно і відповідально – отримувати саме цю іменну винагороду, адже М.І.Коновалов (1858-1906) – д.х.н., проф., перший декан хімічного відділення КПІ.

Богдан Курпіль – студент 6-го курсу – теж вихованець кафедри органічної хімії і теж отримує стипендію імені М.І.Коновалова. До КПІ Богдан прийшов, маючи за плечима досвід участі та перемог у районних олімпіадах з біології, хімії, фізики, математики, конкурсі наукових робіт Малої академії наук України.

Калузька гімназія (клас з поглибленим вивченням математики), виряджаючи свого випускника у світ широкій, відзначила його старанність та успішність золотою медаллю. І дотепер пишається своїм вихованцем.

Богдан Курпіль

Іменні стипендіати ХТФ

Нині Б.Курпіль успішно навчається, займається науковими дослідженнями в галузі хімії біологічноактивних сполук. Роботи виконуються в Інституті органічної хімії НАН України.

Світлана Пагер

Світлана Пагер – вихованка кафедри технології електрохімічних виробництв – отримує стипендію імені академіка НАН України О.В.Городиського. Про себе розповідає легко й охоче: «Навчатись я любила завжди. У школі в мене були гарні оцінки з усіх предметів, але математика приваблювала найбільше. Я першою розв'язувала задачі в класі, також цікавилася природничими науками». Після сьомого класу дівчина вступила до Політехнічного ліцею НТУУ «КПІ» (хіміко-екологічний напрям), після його закінчення – до Київської політехніки.

Починаючи з третього курсу С.Пагер займається науковими дослідженнями, що стосуються захисту від корозії теплообмінного обладнання, бере участь у фахових наукових конференціях тощо.

Світлана отримує задоволення від навчання, цікавиться всім новим і не збирається зупинитися на досягнутому. А ще знаходить час на заняття бальними танцями, кулінарні витребування та маленькі креативні дрібнички, які дарує друзям.

Розповідає **Олена Мітленко**:

«Дорогу здолає той, хто йде», – кажуть у народі, тому вступаючи на хіміко-технологічний факультет, я погано уявляла, яким буде моє подальше життя. Але знала точно, що працювати доведеться не покладаючи рук».

Дівчину швидко полонила, захопила атмосфера ХТФ, довгі коридори улюбленого хімікорпусу, неординарні викладачі. Після першого курсу вона зрозуміла, що не помилилась, обрала хімію, і на питання однокласників: «А ким ти будеш?» з гордістю відповідала – інженером.

Зацікавленість науковими дослідженнями почалася з повсякденної роботи в лабораторії, синтезів, статей, усвідомлення завдань, які необхідно вирішити хіміку-синтетикю. На ка-

федрі органічної хімії та технології органічних речовин, де навчається студентка, довгий час займається каркасними сполуками, що використовуються для лікування вірусних захворювань, хвороб нервової системи тощо. Тож є до чого докласти своїх знань та вмінь.

«А фінансове стимулювання, а саме отримання стипендії ім. М.І.Коновалова, в даному контексті відіграє не останню роль», – вважає Олена. Вона вдячна колегам, наставникам, друзям – усім, хто допомагає, надихає і підтримує молодого дослідника.

Знайомтесь – **Юлія Мірошніченко**. Активна і наполеглива, цілеспрямована та справедлива, завзята і весела, креативна і творча, серйозна, романтична і просто чарівна дівчина.

Магістр хіміко-технологічного факультету, відмінниця, отримує стипендію імені Л.І.Антропова – це теж про неї. Активна учасниця конференцій з питань електрохімії. Автор наукових статей, присвячених пи-

танням електрохімічних газових сенсорів амперометричного типу, адже саме вони є об'єктом дослідження та наполегливої роботи останні 4 роки. Юлія є співробітником наукової лабораторії сенсорної групи кафедри технології електрохімічних виробництв ХТФ, займається науковою роботою, спрямованою на покращення характеристик сенсора сірководню. Дівчина не має наміру зупинитися на досягнутому, а тому є слухачем курсів кандидатського мінімуму.

«Вважаю, що інженер-технолог, котрий з економічними показниками на «ти», може вивести товар на ринок, зробити його конкурентоспроможним – цінний спеціаліст», – розмірковує студентка. Тож нині вона здобуває звання бакалавра на ФММ за спеціальністю «Промисловий маркетинг».

Незважаючи на щільний робочий графік, Юлія знаходить час для веселощів, мандрівок, поспілкування з друзями, походів до театру та в кіно. У майбутньому вона бачить себе самодостатньою жінкою, чия робота є корисною і затребуваною, а також щасливою у родинному колі.

За інформацією ХТФ

Юлія Мірошніченко

Олена Мітленко

Брати Касяненки: політ крізь морок часу

Продовження.

Початок у №40 від 16.12.2010 р.

У роки війни

Проте конструювали брати Касяненки не лише літаки. Розробляли та виготовляли вони й гвинти для аеропланів. Особливого розмаху набула така діяльність після початку Першої світової війни.

З перших її місяців інститутський авіагурток майже припинив свою діяльність. Більшість його учасників була призвана до війська за авіаційними спеціальностями (до речі, старшим механіком 11-го корпусного авіазагону, який очолював Петро Нестеров, став один з братів – Іван Касяненко). Утім, з 1915 року за фінансової допомоги Військово-промислового комітету в правому крилі Головного (нині – Першого) корпусу інституту – в його аудиторіях, лабораторіях, навіть у коридорах і частково відремонтованій після пожежі Актівній залі, а також у дворі поруч з механічними майстернями розташувалися і почали працювати авіамайстерні КПІ. Вони забезпечували ремонт збитих німецьких і австрійських літаків, і водночас в них було збудовано чотири аероплани системи «Альбатрос» зі стосильними двигунами «Мерседес» та машини, спроектовані інститутськими ентузіастами. А ще там випускали повітряні гвинти під маркою «Бр. Касяненки». Ці пропелери виявилися кращими і значно дешевшими за французькі, які широко використовувалися в російських конструкціях перед війною, тому й військове відомство, щоби сповна задовольнити потреби діючої армії, робило на них все нові замовлення. Невдовзі майстерні КПІ почали постачати гвинтами Касяненків весь Південно-Західний фронт.

Варто підкреслити, що брати ретельно продумали не лише геометрію й конструкцію своїх пропелерів, але й запропонували передові технології їх виготовлення. Як згадував пізніше в одній зі своїх статей Євген Касяненко, було виготовлено спеціальне технологічне обладнання – особливі зажимні чавунні плити для збирання і склеювання гвинтів, печі для підігріву заготовок і сушення

виробів після склеювання і таке інше; розроблені технологічні процеси виготовлення та порядок сушення і складування готових виробів. Більше того, в майстернях проводилося остаточне центрування гвинтів не на технологічних гільзах, як практикувалося до того, а безпосередньо на їхніх втулках, що звільняло від цієї марудної справи механіків авіазагонів. Все це не лише забезпечувало високу якість пропелерів, але й здешевлювало та пришвидшувало їх виробництво.

Державні замовлення на все нові партії пропелерів давали кошти, а кошти забезпечували змогу працювати над новим літаком. Це був аероплан воєнних років і, природно, що задумувався він як бойовий. Одномісний винишувач з крилами, змонтованими за улюбленою Касяненками схемою «оживлення», тобто змінного кута встановлення, зі штовхальним стосильним двигуном «Гном-Моноспуп» і трилопатним (уперше в Росії!) гвинтом був незвичайним у всьому. І перше, на що звертали увагу всі, хто його бачили, була незвична аеродинамічна компоновка. Це була справжня крилата торпеда з обтічними мов веретено фіюзеляжем і вертикальним та горизонтальним оперенням, яке забезпечувало управління у відповідних площинах та захищало гвинт. Він і отримав неофіційну назву «Торпеда». Офіційно ж ця конструкція звалася «КПІ-5» – «Київський політехнічний інститут – п'ятий».

За задумом авторів, літак мав бути не лише швидкісним, але й дуже маневреним, що забезпечувало б йому високу невразливість до вогню супротивника. Втім, цей винишувач і сам був непогано озброєний – у носі фіюзеляжу був встановлений кулемет, управляти вогнем якого пілот міг за допомогою тросової тяги зі своєї кабіни.

Проектування, виготовлення деталей і складання аероплана здійснювалося у 1916 – на початку 1917 років. Займатися ним молоді інженери і робітники майстерень могли лише в перервах між виконанням військових замовлень, тому робота затягнулася. А тут ще й відомі революційні події, тож на випробуван-

ня Касяненки вийшли лише наприкінці червня. Проходили вони, як і завжди, на Сирецькому літовищі. Льотчиком-випробувачем виступив Андрій Касяненко. Проте 1 липня 1917 року наприкінці першого підльоту відбулася поламка: літак різко вдарився об землю нижньою частиною оперення, внаслідок чого зламався костиль, по тому – лопатні гвинта і хвіст. І хоча пілот не постраждав, подальші випробування не проводилися – як видається не тому, що конструкцію хтось вважав надто невдалою, а через полум'я революції, яке вже охопило всю країну...

У вирі перетворень

Події 1917 року докорінним чином змінили життя всієї держави. Те, що донедавна вважалося для неї головним, відійшло на другий, а то й на третій план. Та, власне, не стало раптом і самої держави. Потік історії поніс уламки колишньої імперії в невідоме завтра, змиваючи і знищуючи по дорозі все, що стояло на його шляху. Ламалася не лише країна, ламався весь уклад людського життя. Хтось намагався вцепитися в уламки минулого, інші, керуючись вірою у світле майбутнє, сміливо занурювалися в бурхливу течію історії. Хтось відчайдушно чинив їй спротив, а хтось напивав романтичні вітрила і безоглядно віддавався революційному рухові.

Романтичне піднесення і очікування радисних змін не оминули і братів Касяненків. Понад те, вони бажали не пасивно чекати змін, а власноруч наближати світле майбутнє. Варто зауважити, що в політичній діяльності вони взагалі-то не були новачками, особливо Євген і Григорій. За деякими свідченнями, ще в 1906 році Євген Касяненко вступив до Української соціал-демократичної робітничої партії, чи, як її інколи називали, «партії «єседеків». За якийсь час членами цієї партії стали й інші брати.

Родовід утвореної в грудні 1905 року УСДРП починався з Революційної української партії – першої політичної партії українського спрямування, що

була організована на українських територіях, які входили до складу Російської імперії. Втім, ідеологічні засади, на яких вона працювала, дещо відрізнялися від позицій РУП: це була, насамперед, виразно марксистська партія, яка, однак, діяльність свою проводила незалежно від Російської соціал-демократичної робітничої партії. При цьому, як і її поперед-

Літак «1 БИС»

ніця, Українська соціал-демократична робітничка партія виступала за національну автономію України. Лідерами її були В.Винниченко, С.Петлюра, Д.Антонович, М.Порш та інші. Щоправда, активна діяльність УСДРП першого періоду її існування після поразки революції 1905–1907 років, як і діяльність інших партій у країні, була згорнута – влада швидко відвоювала втрачені за попередні два роки позиції. Проте політична активність її членів потребувала виходу, і він частково був знайдений у діяльності легальних громадських об'єднань і товариств. Саме після тієї революції як гриби після дощу у вишах Російської імперії стали з'являтися різноманітні земляцтва і національні товариства. Помітну роль серед них почали відігравати «Українські громади», організовані в університетах і інститутах, розташованих не лише на території України, але й далеко за її межами.

Така «Громада» активно працювала і в КПІ, причому, слід визнати, діяльність її зовсім не обмежувалася виконанням статутних завдань, тобто

поширенням у студентському середовищі знань з історії, етнографії та побуту українського народу. Насправді «громади» брали активну участь у політичному житті інституту, міста, і, часом, у роботі нелегальних утворень. «Українська громада» виконувала функції певного об'єднувального центру, в якому знаходили порозуміння на національному ґрунті прихильники доволі різних за ідеологічним спрямуванням політичних ідей та організацій. Брати Касяненки брали в її діяльності найактивнішу участь. Понад те, у 1913 році Євген Касяненко навіть увійшов до керівного органу «Громади» – Ради. До речі, напевно, саме на ті часи припадали його перші публікації в партійно-революційній пресі, які за кілька років визначили його подальшу долю.

...Отже, лютневу революцію 1917 року брати Касяненки зустріли як довгоочікувану подію, що мала змінити все життя в Україні. Євген і Григорій від УСДРП, яка у квітні 1917 року відновила свою діяльність, обираються до Української Центральної Ради. У жовтні 1917 року Григорій стає членом Крайового комітету з охорони революції – надзвичайного органу революційної демократії, створеного після падіння Тимчасового Уряду в Петрограді Малою Радою з метою перебрання функцій центральної влади в Україні.

Утім, невдовзі Євген у складі «групи Нероновича» (про роль у ній Касяненка свідчить той факт, що в історичній літературі її часом називають «групою Нероновича-Касяненка») різко виступає за порозуміння з російськими більшовиками та встановлення в Україні радянського ладу. Понад те, навіть бере участь у підготовці акції, спрямованої на розпуск Центральної Ради та передачу влади в Україні радам робітничих і солдатських депутатів, після викриття якої, рятуючись

ВІТАЄМО!

Артуру Веніаміновичу Праховнику – 70!

Засновник національної наукової школи управління енергоспоживанням, завідувач кафедри електропостачання, директор Інституту енергозбереження та енергоменеджменту НТУУ «КПІ» д.т.н. Артур Веніамінович Праховник днями відсвяткував своє 70-річчя.

Народився А.В.Праховник на Гомельщині (Білорусь), навчався в гірничій школі, військовому училищі, працював на шахтах «Ново-волинськвугілля», з 1961 р. і донині – в КПІ. У 1971 р. захистив кандидатську, в 1982 р. – докторську дисертації. З 1974 р. – доцент, з 1984 – професор, з 1985 р. – завідувач кафедри автоматизації управління електропостачанням, з 1988 р. – завідувач кафедри електропостачання. У 1984-1989 рр. обіймає посаду проректора КПІ з навчальної роботи. У 1987 р. стає директором Науково-інженерного центру енергозбереження КПІ, з 1991 р. – директором НДІ автоматики та енергетики «Енергія». У 1997 р. очолює створений постановою КМ України Навчально-науковий інститут енергозбереження та енергоменеджменту НТУУ «КПІ».

А.В.Праховник відомий своїми фундаментальними працями з питань моделювання в енергетиці, автоматизації управління енергетичними об'єктами, прогнозування, оптимізації режимів електропостачання, енергетичного менеджменту, сталого розвитку енергетики. Його розробки впроваджено на загальнодержавному рівні. Серед них Комплексна державна програма енергозбереження, що стосується автоматизованих систем обліку та диференційованих тарифів на енергоринку України.

Під його керівництвом підготовлено та захищено 21 кандидатську дисертацію, він є науковим консультантом 5 докторських дисертацій. За результатами його розробок було організовано серійний випуск мікропроцесорних систем АСУЕ трьох типів (заводи «Точелектроприлад» у м. Києві, «ВЗЕТ» у м. Вільнюсі та в м. Абовян), які було впроваджено в енергетиці СРСР, Болгарії та Польщі; вони відзначені медалями та дипломами: ВДНГ СРСР (бронзова медаль 1978 р., срібні медалі 1984, 1987, 1988 і 1990 рр., Диплом першого ступеня 1989 р.); ВДНГ УРСР (Диплом другого ступеня 1982 р., Диплом першого ступеня 1983 р.).

Підсумки наукової діяльності проф. А.В.Праховника відображено в майже 400 наукових працях, ви-

даних у багатьох країнах світу (Болгарія, Польща, Бразилія, Італія, Нідерланди, Німеччина, США та ін.). Серед видань – 31 книга (11 монографій, 12 навчальних посібників та 8 посібників для спеціалістів промисловості), 40 винаходів та 13 державних стандартів.

Дані про нього занесено до видань «Who's Who in the World», США; «Who's Who in Science and Engineering», США; Енциклопедія «Енергетики Росії»; Outstanding People et the 20-Th Century», Кембридж, Англія. Американський біографічний інститут обрав його «Людиною 2000 р.» і нагородив пам'ятною медаллю та статуеткою Universal Award of Accomplishment (Визнаний), а також «Людиною 2008 р.» від України.

А.В.Праховника нагороджено медаллю Президії Верховної Ради СРСР, орденом «За заслуги» III ступеня (2008 р.), знаком «Відмінник освіти України» (2000 р.), багатьма нагрудними знаками та пам'ятними медалями. Він заслужений діяч науки і техніки України (1998 р.), заслужений професор НТУУ «КПІ» (1999 р.), заслужений енергетик СНД (2001 р.). Він є одним із засновників і членом Академії інженерних наук України (1991 р.), членом Нью-Йоркської Академії наук (1994-1997 рр.), членом міжнародних інституцій IEEE (США) – 1994-1999 рр., IDE (США) – 1993-1998 рр.

А.В.Праховник бере активну участь у громадській роботі. На сьогодні він є членом Експертної ради з енергетики та електроніки Державної акредитаційної комісії МОН України, членом центрального правління НТСЄУ, головою та членом Спеціалізованих рад із захисту дисертацій, членом Консультативної групи Мінпаливенерго України, членом експертної групи з розроблення Національної стратегії теплозабезпечення, членом Комітету підприємців при Торговельно-промисловій палаті України, членом Науково-технічної ради і головою секції «Енергетика та енергоефективність» та членом експертної ради МОН України, членом редакційних колегій наукових журналів.

Колектив Інституту енергозбереження та енергоменеджменту НТУУ «КПІ» сердечно вітає Артура Веніаміновича Праховника з 70-річчям, бажає йому довгих років життя і плідної праці.

М.А.Денисенко, професор кафедри електропостачання

«Туди злітаються з усіх країв нащадки Скрильників і Писаренків»

І злетілися. 10 листопада 2010 року в селі Дрижина Гребля Кобеляцького району Полтавської області зібралися діти, онуки, учні та послідовники видатного вченого і педагога, засновника Інституту проблем міцності НАН України академіка НАН України Георгія Степановича Писаренка. «Злетілися» усі вони в рідне село видатного науковця, щоб відкрити меморіальну дошку його імені.

Полтавська земля зустріла гостей у найкращих українських традиціях. Дві дівчинки-школярки в національних костюмах із широкими посмішками та розшарілими обличчями зустріли делегацію хлібом-сіллю та читали вірші.

О 14-00 почалася офіційна частина заходу. Першим словом взяв голова сільради Дрижини Греблі К.А.Проскурня, за ним виступив голова Кобеляцької районної адміністрації А.О.Таранушчик. Ці люди висловили думку, мабуть, усіх місцевих жителів: окрім того, що Г.С.Писаренко зробив величезний внесок у розвиток науки, він прославив кобеляцьку землю, яка багата не своїми надрами, а своїми дітьми.

Далі слово надали учню Г.С.Писаренка, академіку НАН України А.О.Лебедєву:

– Під усім, що було сказано вище, можна провести межу і написати «амінь», що означає: «все, що було сказано – правда».

Георгій Степанович багатий не золотом, а спадщиною. По собі він залишив слід, а не наслідив, що досить часто буває.

І ось настав час відкриття меморіальної дошки. Це здійснили сини академіка – В.Г.Писаренко, Г.Г.Писаренко та Ю.Г.Писаренко, які також виступили зі своїми теплими спогадами про батька. В.Г.Писаренко особливо наголосив на тому, що саме полтавська земля зробила Георгія Степановича таким талановитим та, окрім

нього, таким чуйним, закоханим у землю та людей і лагідним до всіх.

Далі було відкрито кімнату-музей Г.С.Писаренку у приміщенні школи. Тут поки що тільки один стенд із короткими біографічними даними про відомого вченого, декілька фотографій і довгий стіл, на якому розкладені його наукові праці різних років.

– Незабаром ми переріжемо стрічку музею кращого, ніж той, що започаткували сьогодні, – говорить директорка, автор чудових рядків про Скрильників-Писаренків Л.А.Замкова.

Автор книги «Отчий край» К.В. Бобрішев каже, що допоки він ходитиме по землі, він зробить усе, щоб було відкрито повноцінний музей, що буде носити ім'я Г.С.Писаренка.

Георгій Степанович народився на хуторі Скрильники, що лежав у межах села Дрижина Гребля і з яким у вченого пов'язані найтепліші дитячі спогади. Від хутора не залишилося майже нічого, окрім захарашеного ставка, береги якого поросли тереном. Ягоди створюють ілюзію бузкового серпанку. З цього марева на всіх, хто 10 листопада відвідав рідний хутір видатного науковця, немов дивилися скрильницько-писаренківські родини всіх часів. Дивилися, мабуть, з неспівзвучною гордістю за свого видатного нащадка.

Віолетта Іванова, ВПІ

Меморіальну дошку відкрито

від арешту, на деякий час іде у підпілля. Але й у підпіллі не припиняє активної політичної діяльності – вже як партійний журналіст. А коли уряд радянської УНР переїжджає до Києва, С.Касяненко бере участь у випуску першої радянської україномовної газети «Вісник УНР» (нехай нікого не вводить в оману назва видання – на той час для більшої переконливості своєї пропаганди більшовики діяли так, щоб «національно-державні» визначення радянської УНР та УНР Центральної Ради фактично збігалися, тож назви їхніх офіційних друкованих органів були майже тотожними – «Вісник УНР» – «Вісник УНР»).

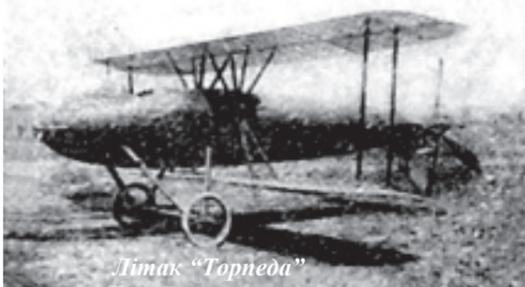
Логічним у цьому контексті виглядає те, що у травні 1918 року С.Касяненко остаточно пориває з УСДРП і вступає у КП(б)У. За якийсь час він став одним з провідних співробітників газети «Київський комуніст», згодом – новостворених «Вістей Київської Ради робітничих депутатів», «Сільської комуні» (потім перейменованої на «Більшовик»). Газетні виступи С.Касяненки були для більшовиків особливо цінними не лише завдяки їх полемічному запалу, але й через те, що в їхніх виданнях працювало дуже мало людей, які володіли українською мовою. Під псевдонімом «Ларик» С.Касяненко виступав як послідовний провідник лінії більшовицької партії та непримиренний борець з її ідейними супротивниками. Настільки послідовний і непримиренний, що в середовищі своїх ідеологічних опонентів заслужив прізвисько (з пісні слів не викнеси!) «Чавунний лоб з дубовим язиком».

Займався Євген Касяненко й давніми справами: перше видання створеного в лютому 1919 року Всеукраїнського видавництва ЦК КП(б)У «Космос» – книжка Ф.Енгельса «Основи комунізму» – вийшла у перекладі з німецької О.Нитки та з його передмовою. Це – ще один псевдонім С.Касяненки, за редакцією якого в цьому ж видавництві невдовзі виходить ще й український переклад праці В.Леніна

«Як комуністи-більшовики ставляться до середнього селянства».

Восени 1919 року Євгена Касяненка як фахівця технічного профілю на деякий час перевели до Ради військової промисловості у Москві, але за кілька місяців він знов повернувся на політичну роботу в Україну.

Старший брат Євгена Касяненка – Іван – також активно працював на революцію: деякий час він був комісаром

Літак «Торпеда»

143-го полку, а в 1919 р. став членом більшовицької партії.

Варто зауважити, що одностайності в оцінці політичних питань серед братів у той період, схоже, не було. Свідченням цьому – стаття Андрія Касяненки, який хоч і не змінив професію інженера на журналістську, але й не цурався виступати в пресі з найактуальніших питань, які хвилювали суспільство. Стаття була надрукована в есеїстичній «Робітничій газеті» в період, коли влада в Києві весь час змінювалася, і називалася «Кров та вино». В ній автор ділився враженнями, отриманими після чергового звільнення Києва від більшовиків і огляду приміщення, яке залишив штаб Ю.Коцюбинського – тоді головнокомандувача збройних сил радянської УНР. Купи порожніх пляшок, брудні закривавлені ганчір'я, потрошені меблі справляли гнітюче враження, котрим А.Касяненко відверто поділився з читачами. Побачене нагадало йому

трагічний малюнок Михайла Коцюбинського «На руїнах Месини», і він поставив риторичне запитання: «Чи сподівався коли-небудь цей світовий художник-поет, що щось подібне до месинського погрому зробить не стихія, а юрба військових людей, народним військовим секретарем котрим буде його син Юрко?..» Й сам же відповів на нього: «Певно ні, бо від однієї думки про це можна збожеволіти»...

Однак не слід думати, що Андрій Касяненко був противником суспільних перетворень, які тайфунно котилися Україною. Навпаки, він також прагнув зробити власний внесок у творення нової держави, але не на чужій для нього політичній ниві, а як фахівець у технічній царині. Тож у лютому – березні 1918 року він разом з братом Григорієм узяв участь у підготовці адресованої УНР (Центральної Ради) розголої «Доповідної записки українців-фахівців авіації про використання авіації в мирний час», де докладно викладалася перспектива розвитку авіації та напрями її використання для потреб суспільства в мирний час. Додамо, що серед авторів цього надзвичайно цікавого документа були давній їхній знайомець з часів Повітроплавального гуртка КПІ, колишній його віце-голова Вікторин Бобров, начальник Управління повітряного флоту УНР (а до того – начальник повітряної охорони царської ставки), полковник Віктор Павленко та інші. А ще – майбутній відомий радянський авіаконструктор, а тоді – заслужений, нагороджений кількома бойовими орденами військовий льотчик Костянтин Калінін, який згодом став одним з найближчих друзів Івана Касяненки.

Знов у альма-матер
Двадцять – початок тридцятих років ХХ століття стали для братів Касяненків періодом найповнішої реалізації їхньо-

го інтелектуального і організаційного потенціалу, хоч від безпосередньої конструкторської діяльності вони і відійшли. Утім, навіть у своїй новій діяльності вони знаходили можливість й час не лише бути в курсі тогочасних тенденцій розвитку авіабудування, але й у міру своїх сил служити поширенню цих відомостей серед земляків та підготовці власних фахівців-авіабудівників. А згодом – і організації та налагодженню роботи української служби авіаперевезень. Проте шляхи братів у той період уже почали розходитися, хоча й прокладені були в одному напрямку.

Однак спочатку брати Касяненки на деякий час знов зібралися разом у своїй альма-матер. У листопаді 1920 року Комісія по управлінню вищими школами м. Києва видала наказ щодо реорганізації Київського політехнічного інституту й відновлення в ньому повноцінного навчального процесу. Для здійснення відповідних заходів у цьому напрямку була призначена Організаційна рада, до складу якої увійшов і Євген Касяненко. Дуже помітну участь у розбудові оновленого вишу взяли також Андрій та Іван Касяненки. Понад те, Іван був невдовзі навіть призначений заступником ректора (так тоді називалася посада проректора) інституту.

Одним з найважливіших для себе питань брати вважали відкриття в КПІ нової спеціалізації – авіаційної. Тим більше, що призначений після закінчення роботи Оргради ректор інституту, вже згаданий Вікторин Бобров, який водночас очолював створений у 1920 році авіаційний завод (тепер це – Державне підприємство «Київський завод «Авіант»), був головним ініціатором створення факультету такого профілю і в усіх інстанціях активно відстоював важливість реалізації цієї ідеї. Тож уже восени 1921 року Київський політехнічний інститут розпочав навчання майбутніх авіаційних фахівців, щоправда не на окремому факультеті, а на механічному, де і була відкрита нова спеціальність. Паралельно була відновлена й діяльність авіагуртка, який став працювати як Авіаційне науко-

во-технічне товариство (АНТТ) і серед іншого почав виконувати функції Предметної комісії з авіабудування. Більше того, з самого початку його робота будувалася так, що АНТТ став виконувати певну роль авіаційного факультету, оскільки в рамках його діяльності проводилося навчання студентів. При цьому студенти і робітфахівці не лише слухали додаткові лекції, а й працювали над відновленням старої техніки і створенням нових літаків. До роботи з майбутніми авіафахівцями ректору вдалося залучити найкращих викладачів інституту. Знайшлося серед них місце і братам Касяненкам: Андрій читав теорію аероплана, а Іван разом з В.Бобровим керував практичною роботою. Варто додати, що лише в 1923 році в АНТТ навчалися 32 студенти різних курсів.

На цей період припала й остання спроба Касяненків збудувати літак власної розробки. У 1921 році за їхнім проектом на новоствореному Київському авіазаводі (тоді він називався «ГАЗ №12») споруджується новий літак, призначений для ведення ближньої розвідки та супроводження кавалерійських з'єднань. Специфічне призначення визначило й другу, жартівливу, назву цього апарату – «Аерокобила».

За задумом розробника, цей невеличкий аероплан проєктувався під двигун повітряного охолодження потужністю 35 к.с. і для забезпечення можливості його транспортування в спеціальному контейнері мав крила, що могли складатися. Однак через відсутність двигуна і дефіцит матеріалів (літак будувався поза програмою підприємства) будівництво не було завершено. Тим більше, що головний автор і натхненник цього проєкту невдовзі вже не міг займатися ним безпосередньо – Євген Касяненко як освічена людина, яка на ділі додела свою відданість більшовицькій партії, був направлений в довготермінове відрядження для роботи в торговельній місії УРСР у Німеччині.

(Далі буде)
Михайло Згуровський, ректор НТУУ «КПІ», академік

Раз, два, три – ялинко, гори!

У Нового року багато атрибутів. Але без традиційних ліхтариків свято не починається. Вони ніби вдихають життя в ялинку і все довкола. Ними оздоблюють помешкання, їх розвішують на вікнах, ддячи святовою радістю з перехожими.

Традиція освітлення новорічних ялинок налічує понад 300 років. Спочатку це були свічки і феєр-

верки. Прикраси не з безпечних – проте бажання краси та свята перемагало. Уперше електрична ялинкова гірлянда з'явилася у США в 1895 р. Вона розцівчувала різдвяну ялинку перед Білим домом. Звідтоді все більше святкових вогників спалахували в домівках та на площах міст, і дуже скоро електрогірлянди стали чи не головною новорічною окрасою.

Першими електрогірляндами були ланцюжки послідовно з'єднаних за допомогою дроту ламп розжарювання. Коли перегорала хоч одна лампочка – вимикалася вся ялинка. Тоді на SOS прибігли гірлянди з паралельним з'єднанням. Сьогодні все частіше використовують світлодіодні гірлянди. Такі лампочки перегорять вкрай рідко, та й не надто ласі на електроенергію. Світлодіодні гірлянди застосовують і для зовнішнього декорування, вони добре переносять низькі температури, не нагріваються, до них можна придбати спеціальні насадки у формі кулькок, зірочок, квітів – будь чого.

І найприємніше: сучасні гірлянди працюють від низької напруги, тому спокусливі вогники є безпечними. Тепер на святковому дереві немає заборонених плодів. Тож раз, два, три – ялинко, гори!

Анюта Камонгар

Попри засилля закордонної мішури багато хто зберігає вдома іграшки та новорічні прикраси свого дитинства чи дитинства своїх дітей. Вони ніби повертають у часи власної юності. Ось і ці символічні свічки спалахнули вперше 1975-го в гуртожитку №8 в кімнаті на третьому поверсі. Потім ще 30 років радували своїм промінням. Тепер на заслуженому відпочинку.

Політехнік, поет, педагог

Мабуть, небагато у світі університетів мають власний гімн. Наш Київський політехнічний – один із цих небагатьох.

*«Кто там студенческий марш
запевает?
Чья там колонна идет впереди?
Это друзья молодые шагают.
Это идет КПИ!»*

*Мы идем, над нами небо голубое.
Мы поём, для нас открыты все пути.
Мы всегда горды тобою,
Орденосный КПИ!»*

Так починається «Марш КПІ», що вже понад піввіку є музичним символом нашого вузу. Слова і мелодія маршу наповнені оптимізмом і енергією стрімкого руху вперед – створений на початку 50-х років минулого століття, він увібрав дух тієї епохи, коли країна не тільки заліковувала рани страшною війни, а й готувалася зробити крок у космічний простір.

Написав «Марш» (слова і мелодію) студент КПІ, учасник хорової капели Володимир Дмитрович Чубинський. Думается, це не випадково. Щоб створити твір, який стане символом чогось великого, треба самому втілювати епоху. В.Д.Чубинський був саме таким.

Він народився 1 грудня 1930 року в Гостомелі в учительській сім'ї і був правнуком Павла Платоновича Чубинського, вірш якого «Ще не вмерла України і слава, і воля...» став основою Державного Гімну України. Через переслідування у зв'язку з аристократичним походженням мати з сином 1934 року виїхала до Ташкента і повернулася в Україну (у м. Кривий Ріг) 1944-го. Після закінчення школи Володимир став студентом інженерно-педагогічного факультету КПІ та учасником інститутської хорової капели.

В автобіографії В.Д.Чубинський писав: «Світлою сторінкою не лише в студентські роки, а й в усьому житті стали пісня, музика, участь у самодіяльності. На першому курсі КПІ я став учасником хорової капели й залишився відданим членом цього колективу на все життя. Скільки не повторюю прекрасних миттєвостей випало мені, я вдячний долі за ту можливість творити, яку вона мені подарувала...»

Після закінчення інституту він не полишає зв'язку із капелою – стає позаштатним хормейстером, а також визнаним лідером неформальної діяльності

капели. Саме Володимир Чубинський придумав багато обрядів і звичаїв, які стали традицією серед капелістів, і написав багато пісень, які можна назвати капельними обрядовими. Серед них – «Весільний вальс», який співали на хорівих – і не тільки – весіллях, «Фонтаньєрську прощальну», якою закінчувалися співочі зустрічі капелістів, «Прощальний вальс» – яким капела проводжала випускників, що закінчували інститут. Таким чином він значною мірою сприяв тому, що хорова капела стала духовним об'єднанням і об'єднує багато десятиліть тих, хто давно уже попросився зі студентською лавою.

«Нас зачаровували в ньому різнобічна обдарованість, невичерпна енергія, романтизм, притаманне йому відчуття радості буття, яке миттєво передавалось усім. Поруч із ним кожен водночас відчував себе і особистістю, й невід'ємною часточкою прекрасного цілого. Любов до пісні, відданість капельним традиціям, справжня дружба, лицарське ставлення юнаків до дівчат – усе це разом становило сутність того неповторного явища, котре отримало назву фонтаньєрства і натхненним творцем якого був Чуб» (Тетяна Кучинська).

«З появою Володи все починало крутитися за його сценарієм – я тепер розумію, що він завчасно готував для нас сюрпризи. Те, що нам здавалось простою випадковістю, непомітно несло велику чубинську педагогіку. У нього був природний дар учителя, педагога-вихователя. Тепер важко полічити, скільки в Чуба було учнів, яких він навчав грати на гітарі. Він був незбагненим магнітом, що вводив нас, новачків, у чарівний світ студентського життя, музики, дружби» (Борис Канюка).

Це висловлювання тих, хто познайомився з Чубом у 50-ті.

Але, можливо, ще більше спілкування з Володимиром Дмитровичем дало мені і моїм товаришам – учасникам капели другі половини 1970-х років, які називають «роками застою». Романти-

Капелісти на залізничному вокзалі в Каунасі, куди колектив приїхав на конкурс студентських хорів «Juventus-75». У центрі з гітарою – В.Д.Чубинський. Грудень 1975 р.

ка 50-х була в далекому минулому. На-стали зовсім інші часи. Ініціатива, м'яко кажучи, не віталася. Ті, хто намагався творити, дуже часто чули: «Не висовуйся!», «Тобі що – більше всіх потрібно?» і тому подібне.

А Чубинський вчив нас не боятися діяти так, як вважаєш за потрібне, не озирючись. Ті ж невеличкі концерти, що капелісти давали вечорами на вулицях Києва у будь-якому місці – в підземних переходах, на вулицях, на Володимирській прці – ні з ким не узгоджуючи ні місць проведення, ні репертуару. А ще він вчив нас бути лідерами. Своїм прикладом демонстрував, що в деяких випадках треба виходити перед людьми і керувати – давати команди, підбадьорювати товаришів, вселяти в них впевненість, стежити, щоб ніхто не залишався без діла. Причому всього цього вчив, не читаючи нотації (хоча бувало і таке), а своїм прикладом.

Майже чверть віку В.Д.Чубинського немає з нами. Але він залишається у пам'яті всіх тих, хто його знав. І у своїх піснях, які звучать зі сцени й по радіо. І найвідоміший з них – «Марш КПІ».

В.Ігнатюк

Зустріч з силачами

У залі засідань Вченої ради НТУУ «КПІ» 10 грудня пройшла спортивна конференція «Проблеми розвитку силових видів спорту серед молоді» за участю студентського спортивного клубу «Папай» і Професійної ліги стронгменів України.

У президії – дворазовий переможець змагань «Найсильніша людина світу», президент ПЛСУ Василь Вірастюк, заслужений майстер спорту України, дворазовий чемпіон світу в команді (2006 р., 2007 р.) Кирило Чупринін, рекордсмен світу до 105 кг,

віце-президент ПСЛУ Сергій Конюшок, голова інформаційного центру «Україна-2012» Олександр Гливинський, чемпіон світу з армспорту серед студентів, президент СК «Папай» магістрант ФАКС Олексій Курдеча, віце-президент СК «Папай» студент ФАКС Сергій Чумаков, засновник СК «Папай» випускник ФАКС Віталій Романченко.

Конференція розпочалась з виступів голів ПСЛУ і СК «Папай» та перегляду відеороликів і фотографій про останні досягнення обох організацій.

Після цього стронгмени відповідали на запитання слухачів.

Питання були дуже різноманітні – і про ставлення гостей до спонсорства спортивних подій організаціями, пов'язаними з алкоголем, тютюном та фаст-фудами, і чи можна заробляти будучи спортсменом, і чи потрібно починати тренуватися змалку, щоб стати спортивною зіркою. На останнє питання Сергій Конюшок розповів, що в дитинстві займався різними видами спорту, силовим спортом розпочав займатися у віці 25 років, а у 27 став срібним призером України. Кирило Чупринін розповів про свою участь у шотландських «Іграх горців», а Василь Вірастюк також додав про те, що Британська королева особисто привітала Кирила з його досягненнями.

Конференція пройшла в дружній атмосфері. Богатирі показали на своєму прикладі, як можна поєднати фізичну міць, душевне добросердя і вміння підтримати розмову. Дві години пройшли як одна мить, і після закінчення всі учасники сфотографувалися разом з глядачами. Для всіх охочих було організовано такий собі «ковнеер автографів».

Сергій Казаков,
член СК «Папай»,
магістрант ФАКС

Виступає Василь Вірастюк

«КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІК»

газета Національного технічного університету України

«Київський політехнічний інститут»

03056, Київ-56
проспект Перемоги, 37
корпус № 1, кімната № 221

gazeta@kpi.ua

гол. ред. 406-85-95; ред. 454-99-29

Головний редактор

В.В.ЯНКОВИЙ

Провідний редактор

В.М.ІГНАТОВИЧ

Провідний редактор

Н.Є.ЛІБЕРТ

Дизайн та комп'ютерна верстка

Л.М.КОТОВСЬКА

Комп'ютерний набір

О.В.НЕСТЕРЕНКО

Коректор

О.А.КІЛІХЕВИЧ

Реєстраційне свідоцтво Кі-130

від 21. 11. 1995 р.

Друкарня ТОВ «АТОПОЛ-інк»,

м. Київ, бульвар Лепсе, 4

Тираж 2000

Відповідальність за достовірність інформації несуть автори. Позиція редакції не завжди збігається з авторською.

• КОНКУРС • КОНКУРС •

НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УКРАЇНИ
«Київський політехнічний інститут»

ОГОЛОШУЄ КОНКУРС

на заміщення посади завідувача кафедри (доктор наук, професор) – електричних мереж та систем
на заміщення посади професора кафедри (доктор наук, професор) – філософії, яка буде вакантною з 04 березня 2011 року
на заміщення посади доцента (доктор наук, кандидат наук, доцент), старшого викладача (кандидат наук), асистента, тимчасово зайнятих до проведення конкурсу по інституту, факультетах, кафедрах:

Механіко-машинобудівний інститут

Кафедра конструювання верстатів та машин
доцентів – 1

Інженерно-хімічний факультет

Кафедра хімічного, полімерного та силікатного машинобудування
асистентів – 1

Факультет менеджменту та маркетингу

Кафедра теоретичної та прикладної економіки
ст. викладачів – 1

на заміщення посад асистентів, які будуть вакантні

з 01 березня 2011 року по факультетах, кафедрах:

Факультет електроенергетехніки та автоматики

Кафедра автоматизації енергосистем
асистентів – 2

Зварювальний факультет

Кафедра інженерії поверхні
асистентів – 1

на заміщення посади асистента, яка буде вакантною

з 15 березня 2011 року по факультету, кафедрі:

Радіотехнічний факультет

Кафедра радіоконструювання та виробництва радіоапаратури
асистентів – 1

Термін подання документів – місяць від дня опублікування оголошення.
Адреса: 03056, Київ-56, проспект Перемоги, 37, відділ кадрів, кімн. 243.